

Ana MĂRGINEANU:

*"Dacă peste 20 de ani voi fi la fel,
va fi jalnic"*

Claudia LIPAN: *Cum a apărut spectacolul "Deșeuri"?*

Ana MĂRGINEANU: A apărut pe 20 ianuarie și am început cu două luni înainte o serie de repetiții „pe sărite”, în funcție de programul fiecăruia. Ne strângeam două-trei ore pe zi, nu cum s-ar repeta într-un teatru cu program normal, organizat. Fiecare trebuia să mai facă și altceva ca să-și câștige traiul. Am repetat la început la mine acasă, apoi la *Green Hours*, unde s-a și jucat. Există acolo un fel de sală de protocol unde nu sunt consumatori și se poate repeta. Iar în ultima perioadă am repetat chiar cu publicul.

C.L.: *Cum ai ales textul?*

A.M.: Doream să fac un spectacol-test pentru potențialii spectatori de teatru și consumatori de bar. Aș fi vrut ceva care să-mi permită interacțiunea cu publicul, dar pe de altă parte să aibă și zona sa de profunzime, de poezie, de metaforă. Să nu fie o comedie interactivă pur și simplu. Textul lui Vișniec chiar întrunea toate aceste calități. Are o structură foarte mobilă, este un text modular, se poate adapta la orice tip de spațiu, pentru că fiecare moment este cu unul sau maximum trei actori. A fost ideal pentru momentul respectiv.

C.L.: *Cum ai lucrat cu ceilalți colegi, la fel de tineri?*

A.M.: Foarte bine, pentru că nu eram constrânși de nimeni. Ne doream să facem lucrul acesta, ne apucaserăm efectiv de capul nostru și atunci nu a putut fi decât o mare plăcere să lucrăm împreună.

C.L.: *Ce impresii ai despre Gala de la Mangalia?*

A.M.: Este bine că există. Au fost prezentate lucruri bune, dar este drept că aștept mai mult de la ea. Adică mi-aș dori ca peste câțiva ani să însemne mai mult decât înseamnă acum. Este o ocazie de a fi cunoscuți, dar peste câțiva ani să fie chiar o rampă de lansare. Sloganul pe care l-am văzut în ziarul Galei, „Intri anonim, ieși celebru”, trebuie să funcționeze. Și poate că efectele apar în timp.

C.L.: *Ce crezi despre generația ta?*

A.M.: Ca în mai toate generațiile care au ieșit de pe băncile UNATC, sunt unii foarte buni, unii buni și unii mai slăbuți. Că este greu, știm cu toții, posibilitățile de a face teatru sunt mici. Dar cred și sper că se vor descurca pe cont propriu pentru că altfel, în afara acestei Gale, nu există nimic pentru ei. Nici ea nu este o promisiune că vor juca teatru de acum înainte.

C.L.: *Crezi că tinerii actori și regizori sunt predispuși astăzi la spectacole comerciale?*

A.M.: Eu lucrez acum la Teatrul Odeon un text al lui Ștefan Caraman, un text foarte violent, susținut de un limbaj violent. Și stau să mă gândesc dacă nu intru în această categorie... Nu se poate face totuși numai Shakespeare, trebuie să existe și Vacanța Mare. Nu suntem *noi* obligați să ne uităm la Vacanța Mare! Mi se pare, însă, bine și normal să existe spectacole comerciale. Mi-aș dori să avem o aplecare spre comercial, se pare că nu o avem; suntem singura instituție care își permite să mai țină publicul șase ore într-o stare de mare plictiseală, strigând

că face artă. Comercial în cazul teatrului înseamnă să fii pe placul publicului, ori cam asta așteptăm. Aplauzele de la sfârșit. Săli pline.

C.L.: *De ce te-ai apucat de teatru?*

A.M.: Mama este actriță și am crescut cumva în teatru. Nu-mi dau seama cât m-a influențat și cât nu. Bănuiesc că m-a influențat. Am vrut inițial să fac arte plastice, eram la Tonitza. Dar la un moment dat mi-am dat, seama că lucrurile pe care le pictam eu ar fi arătat mult mai bine dacă s-ar fi mișcat. Și oamenii ăia pe care îi pictam eu mi se părea că erau mai frumoși dacă ar fi fost vii. Teatrul era arta care-mi oferea posibilitatea să mi se miște obiectele, naturile moarte și oamenii. A fost primul pas. de acolo a început un drum lung.

C.L.: *Vorbește-mi despre noul tău spectacol.*

A.M.: În primul rând, textul este foarte bine scris. Se vorbește despre o dramaturgie românească destul de slăbuță. Ei bine, sunt câteva lucruri de valoare, cel puțin mie așa mi se pare. În ultima vreme am avut ocazia să citesc mai multă dramaturgie românească și am rămas surprinsă de piese care chiar merită montate și care n-au fost montate. Textul propune o temă foarte provocatoare pentru mine – aceea de a îmbina extrema violenței cu extrema sensibilității și a poeziei. Este vorba despre un om care cade în capcana imaginației sale. Lucrurile cele mai frumoase care se întâmplă în lumea sa imaginară se transformă în cele mai sinistre în lumea reală.

C.L.: *Cum este Ana Mărgineanu?*

A.M.: Foarte dezordonată, mi-ar plăcea să fiu un pic mai organizată. Măcar un pic. Îmi place de mine foarte mult și mă iubesc foarte tare, ceea ce poate fi și un defect, dar eu o consider o calitate, pentru că mă împac destul de bine cu mine. Sunt destul de tânără, ceea ce este un lucru bun pentru că asta îți dă un oarecare avânt. Aștept mult de la mine. Dacă peste 20 de ani voi fi la fel, va fi jalnic. Sunt destul de egocentristă, iar întrebarea asta îmi stimulează egoul și așa dilatat!

Claudia LIPAN

